

on toruskid woi wõlvi alused 100 sunni 150 jalga pitsad, kust läbi nende õige surnu tubade wõi hau-dade sisse minnalise, kus väga santi õh on, mis ta-hab üksna hingel kinni panna. Et wõljast wärsket tuule õhku senna sisse ei pease ja seit suitiust, mis põlewa tule lontidest ehk tütünlastest senna jäab, mis waatmas täijate käes olnud, saab see paha õh veel suuremaks kasvatud.

Mis siis veel näha, kui senna furnute tupa woi paika tussalisse. Seal ei ole mite ainult üksikud ega perekonnad woi sugu-wõjad, waid kõige linna rahwas, — kogu terve rahva sugu maetud. Ja mite paljad ega sõdund fondid, pole need surnu lehad seal, nõnda et ei wõi tunda, mis nägu naad elusalt olnud.

Ei mite, waid need heaste sisse balsamiritud Mu-miid ehk väga falli rohtudega wõituid surnu lehad näitavad kõik nagu elus olewad, täiste nõnda, mis nägu naad muiste elusalt olnud, farja kaupa üks-teise kõrva reasse pandud; nagu soldateid fajarmis labade peal, nähalise neid igawesti magajaid mõlemil pool kõrwas, ridade wahel ruumid kui kapsa peenra wahed, kus läbi läia ja neid waadata wõib. Ehet kül furnude tuad suured ja kõrged, siiski wanad Mumiid, kui puu alud üks teise pealse lautud, saavad need sage-daste furnutega nõnda täidetud, et läimise kohad nappisti kats jalga laiad wahed jäärwad.

Kui mite hästi ete waatslik ja tulsi fa käes kül walge ei ole, on waene nende furnute labade wahel läia, ja peab fa julge inimene olema, seit wõib käies hõlpjaste

nende surnu lehad külge puutuda, kes palju juba tuhanded aastad seal puhtasid. Palju wõera maa rändajad läiwad neid fa seal waatmas. Egiptuse järel tulew sugu wõib laua aega, mitu põlwe taha oma ees wanemid näha. Nemad ise on julged ja wõiwad surnute seitsis, kui elusa inimeste seas olla.

Kes wõib need tuhanded ja missoniid surnu lehad kõik tunda, mis naad muiste kõik olnud, ja kes need mitme sugused kuld, hõbe, südi, pärlede ja kassili tiividega ehted fa teinud, mis nende furnute külge armastuse mälestuseks pandud.

Need surnu majad on fa mitme fordused: olamale maa sisse, on suuremad sugu ja rikkamad pandud, enamiste kõik väga uhkeste ehitud, mis palju raha maksivad; ja forgemal paikas, kus neid rohkem maetud ja ruumid enam täidetud, on waesewad ja alwemad sugu, kelle balsamirimine fa siiski palju maksitud. Ka need mitme sugused surnu ehted ja mälestuse tähed, on kassili rohtudega sisse wõituid, et naad ei kõdane.

Joosep, kes Egiptuse maalt Kanaani maale toodi, oli balsamiritud. Ja ennenuiste oli balsamirimine parem kui nüüd, mis see tarbus nende käest wähemaks jäänd. Et nüüd surnulehad näatumals lähwad ja wahest fa mädanema wõi kõdanema hakkavad, maetallse surnuid fa sagedaste mulda, mis see algmisest saatub viis on, nõnda kuida Abeli lehaga tehtud sai.